

Так негадано все... Ще ж учора палало
багаття і листя... І ягоди шипшини
яскріли, неначе червоні лампочки. І не
впору ж цей сніг...

Так негадано, друже,
Так гвалтовно, незримо,
Не прощаючись з осінню,
Ми вступаємо в зиму.

Ми сьогодні з тобою
На самісній грані —
Впали наші сніги
Всього за ніч.

Сліз, осінніх дощів
Відпускаються певні ліміти,
Починається сніг,
Починаєм сивіти.

На добридень, мій сніже,
Так лягаєш ти легко, прозоро...
Починаю римовано,
Вже не можу прозово.

Ти прости мене, сніже,
Ти пробач мою непідготованість:
Десь у кінчиках пальців
Відчуваю, мов зашпори, молодість.

Заболи мене, сніже,
Заболи мене гостро та біло,

Вже ніколи не буду
Я рвучким і несмілим.

Може, ця ось строфа
Вже й остання.
Настає час снігів
І —
прощання...

1971

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.